

Zadaj priskaklja deklica, izteza roke in vzklika veselo: »Solnce, ljubo solnce, ujamem te zdaj, pri meni ostalo boš vekomaj!« — Blesteče oči so se široko odprle, in solnčni žarek se je skrnil za veke, se je skrnil v dekliško srce. V srcu je postajalo svetlo in toplo; svetloba in toplota je žarela v dekliških očeh.

Gori na nebesnem svodu pa je karal zvečer oče-solnce svoje sinove: »Vaš najmlajši bratec se ni vrnil. Jutri ga pojdete na zemljo iskat.«

Dolgo so ga iskali drugi dan. Končno so ga vendarle našli, zakaj silno jasno in svetlo je žarel iz dekličinih oči. »Vrni se k nam,« so ga prosili bratje, »težko čaka očka nate!«

»Ne morem,« jim odgovori bratec, »vkljenjen sem v otroškem srcu in tu ostanem, dokler ne poleti njegova dušica v nebesa, potem se vrnem tudi jaz domov.«

»Kaj, v človeškem srcu si?« povprašujejo začudeno bratje. »Kako pa je v človeškem srcu?«

»Prekrasno,« odvrne bratec, »mnogo lepše kót v zelenem gozdu, lepše kot na cvetni poljani, lepše kot pri žuborečem potoku.«

»Potem pa si hočemo poiskati vsi domove v človeškem srcu,« zakličejo solnčni žarki.

Razšli so se iskat novih domov. Vsak človek jih lahko ujame in vklene v svoje srce.

Ali si katerega izmed njih ujel tudi ti?

Čebela.

Zum-zum-zum-zum —
zum od zore do večera,
od cvetice do cvetice,
da medu nabira.

Zum-zum-zum-zum —
zum od zore do večera,
trudu njenemu nikoli
zvrhana ni mera.

Zum-zum-zum-zum —
zum od zore do večera;
pojdi na Čebelovo,
kdor lenuh umira!

Danilo Gorinšek.

